

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΜΟΤΗΣ. ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Διὰ τὸ ἑσωτερικὸν ἄρ. 12. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν • 15.

Παρά τῆς Κ. Κ. Διδασκαλίας καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομίων ἐν τῇ ἡμετέρῃ. Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλλησίων. Προξένους καὶ τῶν ἰδιωτῶν ἐπιτρόπων τοῦ ἔκδοτος.

Συμπεριλαμβάνεται ὑπὸ Α. Παναγιώτῃ καὶ ἐκδίδεται ἀπὸ αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα διοικητικὴ αὐτῆν ἀφορᾶσα. Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν λεπτ. 15 ἡ στίχος.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγιγνωσκόντες εἰσι σπουδαῖοι. (ΑΡΙΣΤΟΤΗΛΗΣ).

Ἐκδίδεται ἐκ τῆς ἐδδομάδος.

Ἀθήναι, τῆν 19 Σεπτεμβρίου 1854.

Περὶ τῆς νήσου Κρήτης.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἰδ. ἄρ. 95)

Γνωστὸν ὅτι οἱ Ἕλληνας κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἕνεκα τῶν κατὰ θάλασσαν ληιστήρων ἐποδοῦντο τὰς πόλεις αὐτῶν εἰς μεσόγαια καὶ ὄρεινά μέρη τῆς συνθηθείας ταύτης ἵχνη ἐσώζοντο καὶ ἐν Κρήτῃ ὁ Θεόφραστος (περὶ Ἀνέμ. Ε. 13) λέγει ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ ὠρῶντο ἔτι ἐν μέρεσι τοιοῦτοις ἐρείπια ἀρχαίων κωμῶν.

Τὰ πολιτικὰ τῆς Κρήτης κατασκευάσματα τοσοῦτον ὁμοιάζον τοῖς Σπαρτιατικοῖς, ὥστε ἀμφέβαλλον καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι ἂν ταῦτα ἐγένοντο κατὰ μίμησιν ἐκείνων ἢ τὸ ἀνάπαλιν (Αριστοτέλ. Πολιτ. Β. 7, Στράβ. σελ 482). Ἀλλ' ἡ μεταξὺ τῶν πολιτευμάτων τῶν χωρῶν τούτων ὁμοιότης ἦν μᾶλλον κατὰ τύπον ἢ κατὰ πνεῦμα· ἡ ἐπιφανεστάτη τούτων ἦν ἡ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς τόπους ὑπάρχουσα συνθήκη τῶν αὐσιτιῶν (περὶ ὧν ἰδ. ἐφ. Μαθ. ἄρ. 8 καὶ 9). Πολὺ ὅμως διέφερον ἀλλήλων κατὰ τὴν ἀνατροφήν τῶν πολιτῶν δὲν ὑπῆρχεν ἐν Κρήτῃ ἡ χαρακτηρίζουσα τὸ Σπαρτιατικὸν πολίτευμα αὐστηρότης ὡς πρὸς τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν ἄλλην τῶν πολιτῶν ἀγωγὴν. Ἡ μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων Δωριέων καὶ τῶν ὑποτελῶν αὐτῶν διαφορὰ ἐμφαίνεται ζωηρῶς ἐν τῷ πολιτικῷ ἄσματι τοῦ Κρητὸς Ὑβρίου, σωζομένῳ περ' Ἀθηναίῳ (IE. 695). Παρατηρητέον δὲ ὅτι οἱ ἐν Κρήτῃ περίοικοι δὲν εἶχον ἑλωτῆς ὑπ' αὐτοὺς, ὅπερ δεῖκνυσιν αὐτοὺς ὑποδεστέρους τῶν ἐν Ἀσκαωνικῇ. Ὁ Πολύβιος (σ. 45—48) ἀπορεῖ πῶς συγγραφεῖς κρᾶτιστοι, οἳ οἱ Ὁ Πλάτων, ὁ Ξενοφῶν, ὁ Ἐφορος καὶ ὁ Καλλισθένης, ἐξωμοίωσαν τὸ Κρητικὸν πολίτευμα πρὸς τὸ ἀρχαῖον Σπαρτιατικόν, τοσοῦτων οὐσιωδῶς ἀπ' ἀλλήλων διαφερόντων· μεταξὺ ἄλλων παρεκβάσεων μνημονεύει ἰδίως τῆς ἐν Κρήτῃ ὑπαρχούσης ἀνισότητος τῶν οὐσιῶν, καὶ τῆς ἐν Σπάρτῃ ὑφισταμένης ἰσοκτημοσύνης, ἣν πιστεύει στερεωθεῖσαν ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Λυκούργου.

Οὐδεὶς δύναται, χωρὶς νὰ φανῇ παράτολμος, ὀρίσαι κατὰ πόσον εἰσὶν ἀξιοπίστοι αἱ λεπτομερεῖς περιγραφαὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων περὶ τῆς διοργανώσεως, δι' ἧς τὸ τόσῳ καλῶς ἐταμιωμένον ἀρχαῖον τῆς Κρήτης πολίτευμα ἐκάνοιζετο. Αἱ περὶ τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν καὶ τῆς δημοσίας ἀγωγῆς τῶν Κρητῶν μαρτυρίαι τῶν παλαιῶν οὐδὲν ἄλλο δύναται εἶναι ἢ ἐπιφωνήματα τῶν ὑστέρων γενεῶν, ἐπιζητουσῶν διὰ ῥητορικῶν σχημάτων ν' ἀντιπαράβῳσι τὰς ἀρετὰς τῶν καλῶν ἀρχαίων ἐκείνων χρόνων πρὸς τὴν τῶν μεταγενεστέρων παρακμὴν καὶ ἐξαχρείωσιν.

Ἡ εὐγενὴς τῶν Ἡρωϊκῶν χρόνων φιλημοσύνη, ἧς τὰ καθέκαστα ἦσαν ἀκριβῶς ὑπὸ τῶν νόμων διαγεγραμμένα (Ἐφορ. παρὰ Στράβ. σελ. 483), ἐξέπεσον ἔπειτα, κατὰ τινὰς, εἰς φανερὰ λότητητα (Αριστ. Πολιτ. Β. Τ.) καὶ ἀπεδόθησαν τοῖς Κρησὶν ἀπὸ τοῦ ἔκτου ἤδη π. χ. αἰῶνος δεινὰ ἰδιότητες.

Ἡ νῆτος συνέκειτο ἐκ πολλῶν ἀυτονόμων πόλεων, ὧν ἕκαστη ἐκοπτεν ἴδιον νόμισμα, καὶ εἶχε γερουσίαν καὶ ἐκκλησίαν ἰδίαν (Boeckh. c. Inscr. gr. τόμ. β'. ἄρ. 2554—2612)· αἱ πόλεις αὐταὶ διετέλουν ἀεὶ ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλας διακείμεναι, καὶ τότε μόνον παρήτουν τὰς ἐμμελίους ἐριδας καὶ συνήνοοντο ὅτε ἐπολεμοῦντο ὑπὸ ξένων ἐχθρῶν, καὶ προέκειτο περὶ τῆς σωτηρίας τῆς κοινῆς πατρίδος αὐτῶν, ἣν ἐκάλουν προσφιλῶς πάνυ Μητρίδα, τῆς ὀνομασίας ταύτης χρῆσιν μόνον αὐτοὶ ποιοῦμενοι. (Πλάτ. πολιτ. 575. Αἰλ. Ποικ. Ἰσ. II'. 33. Συνεσ. ἐπιστ. 94)· ὅθεν καὶ ὁ τοῖς πᾶσι γνωστὸς συγκρητισμὸς· « οἱ (Κρητες) πολλακίς στασιάζοντες

ἀλλήλοις καὶ πολεμοῦντες, ἐξώθεν ἐπιόντων πολεμίων, διελύοντο καὶ συνίσταντο, καὶ τοῦτο ἦν ὁ καλούμενος ὑπ' αὐτῶν συγκρητισμὸς (Πλούτ. περὶ Φιλαδελφ. ἰθ'. ἰδ. καὶ ἐτυμ. Μέγ. ἐν λ. συγκρητίσαι). Ὑστερον δὲ γεγόνασιν ἐστὶν συγκεντρώσεως πολιτειῶν ἡ Κνωσσός, ἡ Γόρτυνα καὶ ἡ Κυδωνία. καὶ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς τελευταίας ἡ Λύκτος· αἱ δύο πρῶται εἶχον ἐκάστη εἶδος Ἡγεμονίας καὶ πολεμίας διέκειντο καθόλου πρὸς ἀλλήλας.

Αἱ ἐγγῶριοι αὐταὶ ἀνωμαλῖαι περιέστησαν εἰς τοιοῦτον δεινότητος βαθμὸν ὥστε ἐγένετο ἀνάγκη νὰ προσκληθῇ ὁ τῆς Μακεδονίας Δ. Φίλιππος ὡς συμβιβαστῆς, οὗ τὸ κράτος ἦν τότε παντοδύναμον (Πολύβ. Ζ. 12). Φαίνεται δὲ ὅτι τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐπεμβάσεως αὐτοῦ εἶχον ἤδη παύσει πρὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πολέμου (Niebuhr lec. on anc Hist. τόμ. 3. 366. ἀγγλ.)· τέλος δὲ τῷ 67 π. Χ. ἡ Κρήτη ἠλώθη ὑπὸ τοῦ Κ. Μετέλλου τοῦ Κρητικοῦ μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς ἀποπειράς ἀλλων στρατηγῶν ἐπὶ μακρὸν διαρκέσαντος πολέμου, οὗ τὴν ἱστορίαν ἐκτίθησιν πλήρη ὁ Drumann (ἱστορ. Ῥωμ. τόμ. Β. σελ. 51. ἐπ. Γερμανιστί) προσηρητήθη δὲ εἰς τὴν Κυρήνην καὶ ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία (Vell. ii. 34, 38. Διών. Κάσ. λς'. 2.). Διαιρεθείσων τῶν ἐπαρχιῶν ἐπὶ Αὐγούστου, ἡ Κρήτη μετὰ τῆς Κυρήνης ἢ Κυρηναίας ἐγένετο ἐπαρχία τῆς Ῥωμαϊκῆς Γερουσίας ὑπὸ τὴν διοίκησιν στρατηγοῦ (Διών. Κάσ. Ν. Γ. 12. Στράβ. ΙΖ. 25 σελ 840) φέροντος τίτλον ἀνθυπάτου, μεθ' ἐνός Ὑπαρχου καὶ ἐνός Ταμείου ἢ δύο ὡς καὶ ἐν Σικελίᾳ (Δ. Κάσ. ΝΖ. 14. Suet. Vesp.)· ἐπὶ Κωνσταντίνου ἐγένετο ἑτέρα διαίρεσις, τεθείσης τῆς μὲν Κρήτης ὑπὸ Ὑπατικόν, τῆς δὲ Κυρήνης, ἄνω Λυβύης τότε κληθείσης, ὑπὸ Προστάτην. Τῷ 823 μ. Χ. οἱ Ἀραβες ἤρπασαν τὴν Κρήτην ἀπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, τῷ δὲ 961 μ. Χ. ἡ νῆσος αὕτη μετὰ ἀξιολογούμενον πολιορκίαν δέκα διαρκέσασαν μῆνας ὑπὸ Νικηφόρου τοῦ Φωκά, τοῦ μεγάλου τῆς Ἀνατολῆς στρατηγοῦ, προσελήφθη αὐθις εἰς τὸ Χριστιανικὸν Βασίλειον (Ζωναρ. Β. σελ. 194). Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων, Βαλδουίνος ὁ Α'. ἔδωκε ταύτην τῷ Βονιφατίῳ Μερκεσίῳ τοῦ Μοντφρατῆτου, ὅστις ἐπώλησεν αὐτὴν, τῷ 1204 μ. χ. τοῖς Ἑνετοῖς, καὶ κατέστη τὸ πρῶτον ἐκ τῶν τριῶν Βασιλείων, ὧν αἱ σημαῖαι ἐκυμάτιζον ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἀγίου Μάρκου.

Οἱ Κρηταῖς στρατιῶται διέπρεπον ὡς φιλοὶ καὶ τοξόται καὶ ὑπρέτουν ὑπομισθοὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ Βαρβαρικοῖς στρατοῖς (Θουκ. Ζ. 57, Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ. 3. 6, Πολύβ. Δ. 8, Ε. 14 Sueton XXXV.). Ὁ περιηγητὴς Pashly (vol i p. 245) εὗρατο ἐν ταῖς νῦν παιδικῇ καὶ τοῖς χοροῖς τῆς Κρήτης τοὺς κυβηστήρας (Ὅμηρ. Ἰλ. Σ. 605) καὶ τοὺς κυκλικούς χορούς τοὺς πρὸ 3000 ἐτῶν ἐθιζομένους (Ἰλ. Σ. 590, Ἀθήν. Ε. 81). Τὰ ἐνδύματα τῶν χωρικῶν εἰσὶν ὁμοία τοῖς τῶν προγόνων αὐτῶν· φέρουσιν ἔτι ὑποδήματα ὅσα τὰ ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ περιγραφόμενα (Ἰπ. εἰς Ἰππ. περὶ ἄρθρ. Δ. 14) καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Εὐπόλιδος (Φωτ. λεξ. τόμ. I. σελ. 178) καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους [Θεσμοφορ. 730] μνομονεούμενον βραχὺ ἱμάτιον, τὸ Κρητικὸν καλούμενον.

Ἀμφιβάλλεται ἐὰν ὑπάρχη ἤδη γνήσιόν τι νόμισμα τῆς ἀυτονομίας Κρήτης· σώζονται τινὰ τῶν Ἀυτοκρατορικῶν χρόνων φέροντα ἐπιγραφὴν « KOINON KPHTON » καὶ σύμβολα ἀναφερόμενα εἰς τὴν τῶν μυθωδῶν αἰῶνων ἱστορίαν τῆς νήσου. (Eckhel Vol ii. 300). Ἡ Κρήτη ἀκμάζουσα εἶχεν ἑκατὸν πόλεις, ὡς μαρτυροῦσιν ὁ Στέφανος, ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Στράβων, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς (Παραβλ. Ὅμηρ. Ἰλ. Β. 649, Virg. Aen iii 106, Horat Carm iii, 27, 34, Ep. IX. 29). Αἱ πόλεις

αυται κατεστράφησαν υπό των Ρωμαίων επί Μετέλλου...

(Εκ του Αγγλικού, εν μέρει κατ' επιτομήν του E. B. James)

—οοο—

Ομηρος.

(Συνέχεια ιδ. αρ. 94).

Εάν παραδεχθώμεν τας ανωτέρω εκθεσεις πιστικας του Muller...

του. Οι Αχαιοι δεν φαινονται παντελως αισθανθεντες ταυτην...

(ακολουθει).

—οοο—

Κολητικαι νοσοι (Contagia).

Δηλητηρια, τα οποια γεννωνται εις τον ζωικον οργανισμον...

παρως, η δια της εγγυσεως εις τραυματι. Εάν δε ουτως απορ...

Ενέργεια. Τα αποτελεσματα κολητικης τινος νόσου...

Μίασμα.

Πτητικαι κολητικαι ουσια λεγονται εκεινοι οι μολυσμοι...

Μιάσματα δυνανται να εκχυνωνται εξ οργανικων ως και μη...

Ως προς την χημικην σύνθεσιν των μιασμάτων...

...Το δε κοίτασμα των απολειθωμένων οστέων...

Γνωρίζομεν επίσης, ότι από τα υπό κολητικῶν νόσων...

Πηγαι και χαρακτηρικα.

Εις τα μιάσματα δυνάμει κατ' ευρέτεραν σημασίαν να συν...

Ενέργεια των μιασμάτων επί του ζωτικού οργανισμού.

Τα μετά του ατμοσφαιρικού αέρος αναμειγμένα αέρια, δι...

—οοο—

(ακολουθει).

Ε. Λ. Ανδρερ.

λινες είδοποιηθέντες ενήργησαν ανασκαφήν τινα· άλλ' οί γερμανοί πρώτοι προέβησαν μετά δραστηριότητος εις την έρευναν αυτών των όστέων. Ο Κύριος Άνδρέας Βάγνερ κατά τό 1839 έδημοσίευσε σημείωσιν περί των απολελιθωμένων όστέων του Πικέρμι.

Νεωστί δέ ο σοφός γερμανός Κύριος Ρότθ διέτριψεν εις Άθήνας, προς επίχειρησιν ανασκαφής έκτεταμένης. Ο εν Άθήναις πρέσβυς της Γαλλίας βαρώνος Φόρθ-Ρουάν, και ο δόκτωρ Χαιρέτης, διευθυντής του Β. δεινδροκομείου, έπεμψαν ήδη εις τό μουσειον των Ηαρισίων συλλογήν εκ των απολελιθωμένων αυτών όστέων, έτοιμάζουσι δέ και έτεραν.

Το κοιτάσμα των όστέων αναμφιβόλως δέν είναι έξιντλημένον, αν και άλλθώς, μ' όλας τας έρεύνας δέν εύρον αυτό έκτεινόμενον, παρά εις περιωρισμένην έκτασιν· άλλ' εν αυτή ή άφθονία των λειψάνων αυτών φαίνεται άπειρος.

Τα όστα του Πικέρμι δέν συνεσωρεύθησαν εκεί ως εκ πληρώσεως χαράδρας ή κοιλώματος κατά την διάρκειαν του κατακλυσμαίου ρεύματος· ή περιέχουσα αυτά άργιλλος σχηματίζει άπεναντίας στρώμα συνεχές· ο Κύριος Άμεδέ Δαμουρ και έγώ διατρέξαμεν επί μακρόν τας δύο πλευράς της φάραγγος. Τα όστα άπαντώνται συνεχώς άποσυντεθειμένα, και σχεδόν πάντοτε διεσπασμένα, ούδ' εύρέθησαν άχρι τουδε σκελετοί σώοι, άλλ' όστα διαφόρων ζώων και διαφόρων γενών μίγδην συσσωρευμένα· άπόδειξις ότι δέν κείνται όπου και έζησαν. Μετά των όστέων εύρομεν, εντός της άμμώδους άργιλλου, ίχνη ξυλίτου, εις κατάστασιν μη έπιτρέπουσαν την διάκρισιν των φυτών, εις ά άνήκει ούδαμου άπλήνησα κογγύλια· τα όστα εις έντελώς απολελιθωμένα, πολλών δέ τά κοίλα γέμουσι μικρών κρυστάλλων κουαρκίτου.

Ίδου δέ ποία φαίνεται μοι ή πιθανότερα ιδέα περί του σχηματισμού των στρωμάτων του Πικέρμι.

Τα στρώματα αυτά άκουμβώσιν εις τό Πεντελικόν· δέν συζητώ την ήλικίαν του όρους αυτού. Οί Κ. Κ. Βιρλέτ και Βοβλαυέ, Virlet et Bobloye, θέλουσιν ότι ο σχηματισμός αυτού αντιστοιχεί με εκείνον του τιτανο-χαλκώδους συστήματος των, συγχρόνου, κατ' αυτούς, με την φυλλαδιαίαν στοιβάδα του Κ. Κορδιέρ, Cordier. Ο Κ. Σοβάλ, Sanvage, φέρει αντιστοιχούντα αυτόν προς τον των δευτερογενών γαιών· έγώ δέ παρατηρώ μόνον ότι και πριν ή λάβη τον όριστικόν σχηματισμόν του από της έποχής της έκτοπίσεως του αρχαίικου συστήματος, τό Πεντελικόν όρος δύναται να ύπέστη άνύψωσιν, συνεπεί εκτοπίσεως αρχαιοτέρας· πάντοτε όμως ή άνύψωσις αυτού δέν είναι μεταγενεστέρα του τέλους της κρητιδικής περιόδου· ως ενω τα άπέραντα στρώματα των τριτογενών τιτάνων έσχηματίζοντο εις τον κόλπον της μεσογείου, αι ύπόρειαι του Πεντελικού άνήκον εις την στερεάν, τά δέ άργιλλο-άμμώδη στρώματα του Πικέρμι έσχηματίζοντο από της βραδείας θρύψεως των υπερχειμένων βράχων. Κατά τας διαφόρους τριτογενείς έποχάς ή ζωή άνεπτύσσεται επί της στερεάς, ως και εν τη θαλάσση, και έπόμενον ήτον ή ρεύσις των υδάτων να συναθροίση εδώ και εκεί όστα ζώων καταστραφέντων. Αί στοιβάδες, ως ταυτόχρονως και τά τριτογενή κοιτάσματα δυνατόν να διεδέχθησαν άλληλα, χωρίς τό Πεντελικόν όρος, ύψούμενον υπεράνω της έπιφανείας της μεσογείου, να ύπόκηται εις έκτοπίσεις ή μεταβολάς της έπιφανείας αυτού. Δέν φέρω δέ την παρατήρησιν αυτήν, είμή ως ύπόθεσιν δι ής ποτώ να έξηγήσω την μίξιν των όστέων άνηκόντων εις μαστοφόρα διαφόρων χωριών. Άργότερα, τό μέγα κατακλυσμαίον ρεύμα έπήλθε και απέθεσε εις τό όστεοφόρον στρώμα μέγα κατακλίθισμα καχλήκων. Του ρεύματος παρελθόντος έσχηματίσθη υπεράνω των καχλήκων νέον στρώμα γαιώδες, και προς τούτο δυνατόν να συντέλεσε μικρά ροή υδάτων· άλλ' εις τό στρώμα τούτο ούδ' ίχνος ζωοποίησεως έφάνη.

Έπισκεφθείς τον Λυκαβητόν είδα τό λευκόφαιον μάρμαρον έξερχόμενον από ραγάδας περιεχούσας ρήγματα σιδηρούχα κοκκινωπά, Ο δόκτωρ Χαιρέτης με είπεν ότι εκεί είχον εύρεθή όστα άπολελιθωμένα, φαίνεται δέ ότι τά κοκκινωπά ρήγματα, τόσον κοινά επί του τιτάνου της Άττικής, περιέχουσι κάποτε όστα. »

Σημ. του μεταφραστού. Ο αξιότιμος καθηγητής της φυσικής ιστορίας Κ. Η. Μητσόπουλος, έπιστατήσας αυτοπροσώπως, ενήργησεν έκτεταμένην ανασκαφήν και συνέλεξε πολλού λόγου άξια απολελιθωμένα όστα του Πικέρμι· καταγίνεται δέ

ο ίδιος μετά πολλής έπιμελείας και ζήλου εις την εκκαθάρισιν αυτών από των ξένων υλών, και την έπιστημονικήν κατάταξιν αυτών εν τω ήμετέρω μουσειώ. Ο δέ κύριος Δόν-Βερνούα έπεμψεν εύχαριστήριον έπιστολήν, εκ μέρους του μουσειού των Παρισίων, προς τον Κ. Χαιρέτην, εν ή τω γνωστοποιεί ότι, μεταξύ των δωρηθέντων προς τό μουσειον όστέων, άνεγνώρισαν οδόντα τραπεζίτην καμηλοπαρδάλεως· προς δέ και δεξιόν μετατάριον όστουν, έχον μέγεθος τουλάχιστον ίσον τω του σκελετου της μεγαλητέρας καμηλοπαρδάλεως του άκρωτηρίου.

Παράδοξον δέ μās φαίνεται πως ο κύριος Ρότθ, εις την έκθεσίν του περί των απολελιθωμένων όστέων του Πικέρμι, δέν αναφέρει εύρεσιν όστέων καμηλοπαρδάλεως, αν και πλουσιωτάτην μετέφερον εν Γερμανία συλλογήν εξ Άθηνών. * * *

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Χθές έτελέσθη μετά πάσης έπιδείξεως και λαμπρότητος ή επέτειος έορτή του όνόματος της Α. Μ. του Σεβαστου ήμών Βασιλέως. Έν τω ναώ της Αγίας Ειρήνης έψάλη ή συνήθης δοξολογία εις ήν παρευρέθησαν αι Α. Α. Μ. Μ. ο Βασιλεύς και ή Βασίλισσα· έτι δέ οι Κ. Κ. Πρέσβεις, οι Υπουργοί και πάντες οι ανώτεροι πολιτικοί και στρατιωτικοί υπάλληλοι.

— Σήμερον δέ έτελέσθη μετά πολλής κατανύξεως τό δια Βασιλικού διατάγματος όρισθέν έπίσημον μνημόσυνον υπέρ άναπαύσεως της μακαρίας ψυχής του μεγάλου της Ελλάδος πολίτου άειμνήστου Λαζάρου Κουντουριώτου· ίερουργήσαντος του Σεβασμιωτάτου αρχιεπισκόπου Πατρών μετά τό μνημόσυνον έξεφώνησεν ο Κ. Ε. Σίμος λόγον άρμόδιον εις την περίστασιν ταύτην.

— Οδεύοντες προς την Σεβαστούπολιν οι συμμαχικοί στρατοί άπληντήθησαν δύο ώρας μακράν αυτής υπό των Ρώσων κατά τον ποταμόν Άλμα, ένθα συγκροτηθείσης μάχης έπεσαν, ως λέγεται, 4500 Ρώσοι και έως 3000 εκ του συμ. στρατού, εν οίς έπληρώθησαν και δύο στρατηγοί, ο μόν Κανροβέρ κατάντον ώμον, ο δέ Θωμάς κατά τον μηρόν· και ταυτα κατά τό προχθές σταλόν ένταύθα έκτακτον παράρτημα της έφημερίδος της Σμύρνης.

— Ο Κύριος Νικόλαος Ί Σαρίπολος πρώην Καθηγητής του Συνταγματικού δικαίου εν τω Πανεπιστημίω, διωρίσθη Σύμβουλος παρά τω Υπουργείω των Έσωτερικών δια Βασιλικού διατάγματος την 28 Αυγούστου έκδοθέντος. Ο Κ. Ρήγας Παλαμίδης τω έπρότεινεν, ως έβεβαιώθημεν από του παρελθόντος Μαΐου να δεχθή θέσιν Τμηματάρχου Αης Τάξεως, άλλ' ο Κ. Σαρίπολος δέν έδέχθη να μη παραιτηθή του δικηγορείν.

Έπαινούμεν τον Κ. Υπουργόν των Έσωτερικών δια την πράξιν του ταύτην, διότι προσέλαθεν εις την ύπηρεσίαν άνδρα χρήσιμον δια τας περι τας νομικάς και πολιτικές έπιστήμας γνώσεις του. Λέγεται ότι διορίζεται ο αυτός όσονούπω και καθηγητής αυθις εν τω Πανεπιστημίω, έπαξίως της έπιστημονικής ικανότητος αυτού και της προσδοκίας των εις αυτό φοιτώντων, ούς ποτε διδάξας μέγα ώφέλησε.

Ο Θ Ω Ν κ τ λ.

Έχοντες υπ' όψιν την από 4 μεσούντος μηνός πράξιν του Ημετέρου ύπουργικου συμβουλίου, επί τη προτάσει του Ημετέρου επί των έσωτερικών ύπουργού, έγκρίνομεν να τελεσθή, μεθ' όλης της δυνατής τιμής, εν τω ένταύθα Ναώ της Αγίας Ειρήνης, δημοσία δαπάνη, την προσεχή Κυριακήν (19 τρ. μηνός) μνημόσυνον υπέρ άναπαύσεως της ψυχής του μεγάλου της Ελλάδος πολίτου Λαζάρου Κουντουριώτου.

Εις τον Ημετέρον επί των έσωτερικών ύπουργόν ανατίθεται ή δημοσίευσις και έκτέλεσις του παρόντος διατάγματος.

Έν Άθήναις, την 14 Σεπτεμβρίου 1854.

Ο Θ Ω Ν

ΡΗΓΑΣ ΠΑΛΑΜΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Όσις Άθηνας, έριθ. 274.)